

Με λένε Σέβη, απ' το Ευσεβία. Παιδί πολύτεκνης οικογένειας. Ο πατέρας μου χασάπης στο Αμάρι. Δεν είχε τηλεόραση σπίτι μας και σκάρωσε με τη μάνα μου εννιά παιδιά, απ' τα οποία ζήσαμε τα έξι. Για να τα βγάλει πέρα η οικογένεια, όλα βοηθήσαμε, και στο σπίτι και στο χασάπικο... Εμένα που με βλέπετε, έχω κουβαλήσει ατέλειωτα σφαχτά στο ψυγείο του μαγαζιού. Μια μέρα, αντί να μπω στο χασάπικο, μου τη βίδωσε και κρύφτηκα στο φορτηγό με το κρέας για Αθήνα. Δεν επέστρεψα ποτέ...

Στην Αθήνα για να τα βγάλω πέρα, ξεκίνησα να κάνω δυο δουλειές. Το βράδυ λουλουδού στα μπουζούκια και την ημέρα πωλήτρια στο «MINION». Τις ελεύθερες ώρες μου περνούσα στο Α' Νεκροταφείο μαδώντας από τα φανταχτερά στέφανα τα γαρίφαλα, για να γεμίσω τα πανέρια μου για το βράδυ. Βλέπεις, ο Λιβανός και ο Λάτσης τα σκορπούσαν στα πόδια των αιδών κατά χιλιάδες... Όσα και να έβρισκα, τα πούλαγα... Έπρεπε βέβαια να μαθήσω το λιγότερο τρεις πλούσιες κηδείες την ημέρα. Πως αλλιώς θα έβγαινε ο επιούσιος; Αφού έπρεπε να δώσω κατιτίς στον φύλακα του νεκροταφείου, που έκανε τα στραβά μάτια, για να πει έναν καφέ στο «Ζόναργς» και φυσικά το συμφωνημένο ποσοστό στον Βλάση.

Σ' αυτή τη μπίζνα γνώρισα και τον Μήτσο, το πρώτο τιμόνι Αθηνών και περιχώρων. Κανένας πελάτης του δεν είχε παράπονο στην τελευταία του διαδρομή «εν... τόπω χλοερών». Ο Μήτσος με γούσταρε και με έφερε στο μαγαζί που είμαι τώρα, αφού εκείνος δούλευε και ως παρκαδόρος στον Νταλκά... Από τότε απέκτησα συνέταιρο στο μάθημα των στεφανιών... ελπίζω και στο μέλλον!

Με τον Μήτσο σχεδιάζουμε να αφήσουμε το νυχτοκάματο και να εγκαινιάσουμε το δικό μας υπερπολυτελές γραφείο τελετών μόνο για το enfant gâté της πόλης. Τη δουλειά τη ξέρουμε καλά... Στο μόνο που διαφωνούμε είναι στο όνομα... Εγώ επιμένω να βαφτίσουμε το γραφείο τελετών «Από το Παρίσι... στο κυπαρίσσι» και ο Μήτσος πάλι θέλει να το πούμε «Πάπαλω»...